

бѣхъ да се държѣж на тая *четвъртина порция*. По много отъ една година се мжчихъ отъ гладѣтъ. И нѣколко отъ другаритѣ ми се мжчяхж още по много отъ мене; като поздрави, тѣ бѣхж отъ туй само научени на по много храна. Много ми казувахж да сж земали хлѣбъ отъ Шилера, както и отъ двата други вардачи, които ни служяхж, и най сѣтнѣ отъ тоя добъръ Кунда.

Берберинѣтъ, момѣкъ, чиракъ на нашиятъ хирургъ, рече ми единъ день: « приказува се изъ градѣтъ, господине, че ви даватъ млого по малко да ядете!

« — Туй е твърдѣ истина, » отговорихъ свободно.

На другата сжбота (той идеше сѣка сжбота) той поиска да ми даде скришната единъ голѣмъ бѣлъ хлѣбъ. Шилеръ се прѣстори, че не види подарѣкътъ му. Ако да бѣхъ се съвѣтувалъ само съсъ стомахѣтъ си, щѣхъ да го земж, нѣ постоянствувахъ да го не рачѣж, щото тоя сиромасъ момѣкъ да не ище веке да си подновява подарѣкътъ, защото туй съсъ врѣме щѣше да бжде за него единъ товаръ.

Сжщата причина ме караше да се огрежж отъ подарѣцитѣ на Шилера. Много пжтя ми донасеше нѣкой късъ варено месо, и ме молеше да го изямъ, като ме увѣряваше, че не му костисуваше нищо, че му билъ даденъ, че не знаялъ какво да прави съсъ него, че ще го даде другиму, ако не го земж азъ. Отъ веднжжъ го погжлтвахъ; нѣ какво! ако го приемяхъ, Шилеръ послѣ ще иска сѣки день да ми дава по нѣщо.

Само единъ пжтъ, като ми посочи една паница череши, и други пжтъ малко круши, пощѣ ми се като гледахъ тия плодове. Ядъ ме бѣше дѣто ги приехъ, защото отъ тогази не прѣстанж да ми дава отъ тѣхъ.